

Katastrof värre än dagens klimathot

Från Aftonbladet Staffan Heimerson

<http://www.aftonbladet.se/vss/nyheter/story/0,2789,1013512,00.html>

Kan något vara hemskare än klimathotet?

Ja.

Vad? Jag tänker inte på fågelinfluensan och heller inte på att vi saknar skydd mot asteroider. Globaliseringskräcken känns inte het sedan den tjugiga rörelsen Attack tappat tänderna och att Fly Me gick i kånken låg i luften (hoppsan). Också överbefolkningen som problem känns antikverad, när i Europas länder föds för få barn.

Vad är då värre än klimathotet? Att modellerna är för magra och skolbarnen för feta? Videospelen eller genmanipulerade grönsaker?

Nej. Värre hot finns. Jag såg det med egna ögon, när jag en dag i förra veckan var i Stockholm. Jag köpte stadens största betalorgontidning.

Största rubriken, högst upp på förstasidan trumpetade ut: PERSONNUMREN PÅ VÄG ATT TA SLUT.

Mitt blod frös till is. Tänk – personnumren räcker inte till. Vad ska vi göra? Jag ögnade förstasidan och fann att vi stod i situationen av en svår – och sannolikt oförutsedd – kris. Det kändes ödesdigert som för två år sedan med tsunamin – då vi inte ens visste vad en tsunami var.

Skulle jag slå 90?000? Eller larma Jan Eliasson och be att FN ingriper? Jag åkallade Kennedy. Den amerikanske presidenten hade ju i sitt invigningstal 1961 formulerat: ”Fråga inte vad ditt land kan göra för dig. Fråga vad du kan göra för ditt land.”

Vad, frågade jag mig, gör medborgare Heimerson? Jag fann svaret.

Jag har alltid propagerat för att vi människor obligatoriskt ska donera våra kroppsorgan, njurar, hjärta, ögon. Nu var det dags att redan i livet göra en donation. Jag, tänkte jag, är ju gammal och jag har ett pass som rimligtvis räcker min livstid ut. Därför – som en patriotisk gärning för mitt fosterland, för att bistå ett statligt verk i en nödsituation – ställer jag härmed mitt personnummer (351107-3516) till myndigheternas förfogande.

Jag förstod denna morgon i Stockholm att jag handlat rätt: Jättenyheter om bristen på personnummer var stor i Ekot och var huvudnyhet i SVT:s morgonnyheter.

Hur ska en del av oss människor kunna leva utan personnummer? Borde det inte finnas ett pris på personnummer så att de hittar sitt marknadsvärde? Skulle man inte kunna auktionera ut dem? Skulle man inte kunna ha dem som pris i TV?4:s skraplotteri?

Tvivel på katastrofens dignitet började sätta in hos mig, när jag senare på dagen läste... Läste vad då? Det var nämligen ingen nyhetsartikel larmrubrikerna i Dagens Nyheter baserade sig på. Det var en insändare.

Jag fick välja. Skulle jag känna ”nyheten” ödesmättad som när jag på sjuttioalet läste Rachel Carsons ”Tyst vår”? Eller skulle jag ta det med samma klackspark, som katastrofscenarierna inför millennieskiftet: Y2K. All världens datorer som paja, alla hissar stanna och flygplanen falla ur luften.

Insändaren i DN var skriven av Skatteverkets generaldirektör, Mats Sjöstrand. Innehållet var uppenbarligen ett kollage av pm som det senaste året skyfflats hit och dit och härs och tvärs mellan verkets byrådirektörer. De prisade det egna påfundet personnummer. De citerade födelsestatistik och – minsann – de redovisade att det redan fanns en lösning på den så hotfulla personnummersbristen: lägg till en siffra på numret.

Eureka!

Men varför i all världen inte behålla dessa pm, tankar och lösningar som intern brevväxling? Fungerade inte internposten? Varför skicka in dem till en tidning? Och hur ser idioten ut på redaktionen som tar in insändaren och sätter dess alarmistiska innehåll överst på förstasidan?

Svaret är: Byråkrater är imponerade av sig själva och vi vanliga människor är imponerade av byråkrater. Sådant genererade Y2K-paniken.

Men som en vis gammal socialdemokratisk skriftställare, Alvar Alsterdal noterade: ”Om en byråkrat hade skapat världen hade vi ännu inte kommit till syndafloden.”

<http://www.aftonbladet.se/vss/nyheter/story/0,2789,1013512,00.html>

[Staffan Heimerson](#)